

Enslev selv — og Zaun — var tilsidst de eneste forhaabningsfulde. I sit lange Krigerliv havde han mere end en Gang hugget sig sejrrikt gennem en tilsyneladende haabløs Modstand, og han havde ikke mistet Tilliden til sine Vaaben. Desuden stolede han paa sit Navns usvækkede Magt over Folket. Han havde ikke i mange Aar følt sig saa oplagt.

En Dag i Mørkningen, efter en Arbejdstid, der var begyndt Klokken otte om Morgen, overvældede pludselig Trætheden ham, mens han sad ved sit Skrivebord. Han lagde Cigaren fra sig, lænede sig tilbage i Armstolen og gav sig for nogle Minuter Søvn i Vold.

Ved Vinduet sad hans gamle Veninde, Frk. Evaldsen, med en udfoldet Avis, som hun netop havde læst højt for ham. Hun gik i denne Tid helt op i Omsorgen for ham og forlod sjelden Huset før sent om Aftenen. For ikke at vække ham sad hun stille som en Mus. Til Trods for den ubekvemme Stilling, hun maatte indtage paa Grund af Avisen, rørte hun ikke et Fingerled.

Iøvrigt hændte det i den senere Tid temmeligt regelmæssigt, at Enslev saaledes, naar Mørket faldt paa, overraskedes af Søvn; men han holdt ikke af, at hans Veninde lod sig mærke med sin Viden om denne Gammelmandssvaghed. Overhovedet skulde man i disse Dage vogte sig for enhver Hentydning